

BLAŽENA HOKROVÁ

Životopis

Isabela Bouzková, Klára Němečková, Sofie Solarová, Johana Kastnerová, Ester Sarkisova

Blažena Hokrová se narodila 22. 11. 1926 jako nejmladší z pěti dětí. Rodným místem jí byla vesnička Chrástovice, okres Strakonice. Otce již ve velice brzkém věku vzala válka. Na venkově tedy prožívala své dětství spolu se svou ovdovělou maminkou a čtyřmi sourozenci.

- **Ty nejkrásnější vzpomínky si uchovala z dětství, avšak už v tak mladém věku se setkala tváří v tvář se smrtí.**

Chrástovice, malá vesnička v okrese Strakonice. Tam se narodila. Malá Blaženka přišla na svět jako nejmladší z pěti sourozenců do rodiny Vojtových. Narodila se do doby první republiky, tři roky před začátkem Světové hospodářské krize. Otec byl v první světové válce legionářem zajatým v Rusku. Když se vrátil z vojny, nesl si s sebou vážná zranění, která se neobešla bez několika nákladných operací. Na následky zranění poté ve 37 letech zemřel. Blaženě byly v té době teprve tři roky.

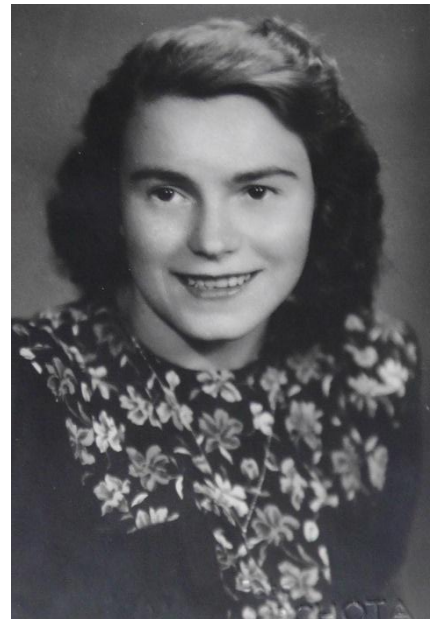
Paní Hokrová nám s neobyčejnou živostí vyprávěla, jak si užívala jediné možnosti seznámit se s otcem, jak ho s rodinou navštěvovali v nemocnici ve Strakonících.

„A já jsem měla takový růžový šatičky, jsem se natřásala. Tak na to já se pamatuju. A

maminka mě dala k němu na postel. A on potom, už za nějakou dobu říkal, dej už jí dolů, dej jí dolů.“

Paní Hokrová ze všeho nejraději vzpomíná na dětství, které prožívala na vesnici. Spolu se čtyřma sourozenci to musela být opravdu zábava. Vyprávěla nám, jak se se sestrou poštuchovali a dělali neplechu. Vyprávěla také, jak jí její nejstarší bratr vyráběl hračky ze dřeva.

Když bylo Paní Hokrové 13 let, začala u nás Druhá světová válka. V té době ještě chodila do obecní školy ve Chrástovicích. Škola měla pouze dvě třídy. Žáci do školy chodili ve čtyřech turnusech. Poté se v Radomyšli založila Měšťanská škola, která byla od vesnice, kde Paní Hokrová žila čtyři kilometry. V té době už Paní Hokrová chodila do druhého ročníku, tak začala

chodit i do druhého ročníku v Radomyšli. Po přestupu se její prospěch zhoršil, protože na škole, kam dříve chodila, se nenaučila vše a v Radomyšli jí nikdo nepomáhal a věci, které nechápala, jí nikdo nevysvětlil. Nejlepší předmět pro Paní Hokrovou byla matematika, nejlépe ji chápala.

Nastala doba války.

Ve škole se museli učit německý jazyk, ale ona se ho odmítala učit. Měla k němu velký odpor.

Válka poznamenala všechno a všechny, jak život Paní Hokrové, tak život jejich vrstevnic. Na statku U Soukupů se museli vystěhovat. A žena, co zde žila, skočila do studny, ale vylovili ji. Jiní museli do pohraničí. Ve vesnici byly minimálně tři rodiny, co se museli vystěhovat.

Škola však nebyl jediný závazek, který Paní Hokrová měla. Po škole vždy musela spěchat domů, aby mohla krávy, co měli na

statku, kde žila, vyhnat z maštale na pastvu. Proto musela vždy celé čtyři kilometry ze školy běžet, aby to stihla, jinak by se na ni její matka zlobila. Se sestrou se někdy střídali. Jedna měla na starost husy a druhá krávy.

Život byl tenkrát těžký, ale nejhorší období nastalo, když válka skončila a Němci, kteří byli na našem území, utíkali zpátky do Německa. Jakmile se setmělo, Němci se vydali na cestu a jelikož jejich chalupa, kde žili, stojí blízko silnice,

Němci chodili kolem nich. Slyšeli jejich kroky, když šli kolem. Kvůli tomu dokonce několik nocí nespali a v oblečení po tmě seděli v jedné místnosti. Strach z toho, že kdykoli může kdokoli vtrhnout do jejich chaty a postřílet je, je držel vzhůru. V té době neměli kolem jejich pozemku ani plot, a to dělalo jejich strach ještě větší.

I budoucí manžel paní Hokrové, Václav, měl narukovat do Německa. V tom mu však zabránil strýc, který zařídil, aby mladý Václav šel pracovat do zemědělství a poslal ho na statek v Mnichově.

Zde se seznámil s Blaženou, budoucí Hokrovou. Ona sama čas strávený zde popisuje, jako krásné dny.

Ovšem, kromě války je svazovalo spousty pravidel a to třeba i nesmyslných. Například se nemohlo tančit. Když tedy mladý pár nemohl chodit na zábavy,

vymysleli si něco jiného. Začali hrát v divadlech. Mladá Blažena většinou hrála dívky většinou stejné a role byly i často založené na romantických příbězích, jejich hry se podle všeho dařily, protože se na ně jezdili dívat i lidé z vedlejších vesnic.

V roce 1948 se Václav a Blažena vzali a přestěhovali se do Prahy, kde byl Václav zaměstnán u svého strýce ve vyhlášeném knihkupectví Hokr. Václav měl vždy odpor ke komunistické

straně a nikterak tomu nepřidalo, když bylo jejich rodinné knihkupectví v 50. letech znárodněno a předáno do správy Národnímú podniku Kniha. Manžel paní Hokrové dostal novou práci v knihkupectví v Dejvicích na Kulatém náměstí, kde pracoval až do důchodu. V Praze se Hokrových tehdejší situace dotýkaly hlouběji. Například, v roce 1968, když pan Hokr vystavil ve výloze fotografii Milady Horákové, při odchodu z domu jen tak tak unikl střelbě, paní Hokrová se dvou dcerou se mezitím schovávali v předsíni. Nebo v roce 1969, když se na Václavském náměstí upálil student Jan Palach, to pro ně bylo také smutnou událostí.

Příchod 21. Století jí nepřinesl mnoho dobrého. Během pěti let jí zemřela dcera, manžel i zeť. Bylo to jedno z nejhorších a nejsmutnějších období jejího života. Přesto je paní Hokrová nesmírně veselá a milá žena. Navzdory tomu, že jí odešlo tolik důležitých lidí, se dokáže stále usmívat a brát vše pozitivně.

Spolupráce s ní pro nás byla velice příjemná a zábavná a doufáme, že jejími veselími ale i smutnými příběhy a pocity budeme moct obohacovat dny i ostatních lidí, kteří se s ní nesetkali osobně.

